

INGE (57) is al bijna tien jaar minnares. De mensen om haar heen weten niet beter dan dat ze single is – ze proberen haar zo nu en dan zelfs aan de man te brengen. Inge keek jaren uit naar het moment dat haar geliefde zou scheiden en ze hem eindelijk aan haar kinderen kon voorstellen. Nu twijfelt ze daarover.

‘IK BEN AL JAREN DIE ANDERE VROUW’

‘Deze zomer ga ik zoals elk jaar met een vriendin naar Griekenland. Heerlijk, we genieten daar zo van. Toen ik onlangs bij mijn dochter was, vroeg ze: “Heb je nu nooit eens zin om met een mán op vakantie te gaan? Dat is toch veel gezelliger?” Ik wuifde haar woorden weg door te zeggen dat ik met niemand zo kan lachen als met deze vriendin. “Maar tegen romantische etentjes en lekker in elkaars armen liggen, kan toch niets op?” bracht mijn dochter daartegenin. “Ik vind het zo jammer dat je de tijd maar laat verglijden en je je niet openstelt voor een relatie. Zullen we echt niet eens een datingprofiel aanmaken?”

Het is een gesprek dat we al zo vaak hebben gevoerd. Rond mijn verjaardag, vakanties en al helemaal als de feestdagen in aantocht zijn. Mijn dochter is bezorgd. Ze begrijpt niet dat ik, twaalf jaar nadat ik van haar vader ben gescheiden, nog steeds geen nieuwe geliefde heb. “Jij staat zo vol in het leven,” zegt ze vaak. “Ik snap niet dat je dat leven niet nog completer wilt maken.”

Ze weet niet dat mijn leven al compleet is. Er is al bijna tien jaar een heel bijzondere man in mijn leven. Een grote liefde, die

weliswaar behalve voor intense geluksmomenten ook voor tranen heeft gezorgd, maar die ik niet kan missen en ook niet wil missen. Het doet me pijn dat ik erover moet zwijgen tegen mijn dochter. Maar ik durf het haar niet te vertellen. Mijn andere kinderen ook niet. De man van wie ik hou, Tom, is namelijk getrouwd.

We kennen elkaar al vijftien jaar. Hij was ooit een collega en ik was altijd dol op hem. Tom is een van de weinige mannen die ik ken die écht kan luisteren. In de periode dat we samenwerkten, liep mijn huwelijk al niet lekker. Mijn ex-man en ik kenden elkaar nog maar een paar maanden toen ik zwanger bleek. Hoewel we eigenlijk niet serieus in onze relatie stonden, besloten we er toch voor te gaan. Als vader en moeder deden we het uitstekend, niet alleen voor de eerste, maar ook voor de twee kinderen die volgden. We waren eigenlijk meer maatjes dan geliefden. Maar we gaven onze kinderen wat ik zo graag wilde: een stabiel thuis. Dat heb ik zelf vroeger gemist. Mijn vader was een notoire vreemdganger en dat zorgde voor veel problemen. Mede om die reden heb ik mijn kinderen bijgebracht

TEKST: LYDIA VAN DER WEIDE

dat trouw heel belangrijk is in een relatie. Het was voor hen heel pijnlijk dat hun vader en ik uit elkaar gingen. Maar toen ze zagen dat we beiden opbloeden en nog vriendschappelijk met elkaar omgingen, hadden ze er vrede mee. Mijn ex trof snel een ander met wie hij ging samenwonen. Ik zat minder op een relatie te wachten. Ik vond het fijn dat ik de regie over mijn leven terug had en had geen behoefte weer snel dingen vast te leggen. Er zou vanzelf wel iets op mijn pad komen, dacht ik.

Dat gebeurde ook. Ik kwam Tom weer tegen nadat ik hem een tijd uit het oog verloren was. En ik werd verliefd. En hoe! Eerst vertrouwde ik mijn gevoelens niet. Hoe kon dit nu, we waren al zo lang bevriend? Bovendien was hij getrouwd. Gelukkig getrouwd! En hij had nog kleine kinderen. Dat wilde ik niet kapotmaken, al was het duidelijk dat Tom ook wat voor mij voelde. We zochten elkaar steeds vaker op en toen hij op een dag bekende dat hij tot over zijn oren verliefd op me was, was het hek van de dam. Er volgde een verwarrende tijd. Ik merkte nu pas hoeveel ik gemist had in mijn huwelijk. Met Tom klopte het gewoon, we voelden elkaar aan zonder woorden. Ook in bed wist ik niet wat me overkwam. Maar ik voelde me tegelijk vreselijk schuldig. Ik bedroog zelf dan wel niemand, Tom deed dat wél. Was hij daarmee net zo'n man als mijn vader? En was ik net zo slecht als zijn vroegere scharrels, die door mijn moeder waren afgeschilderd als gewetenloze heksen? Het was een voortdurend gevecht in mijn hoofd. Toch voelde mijn relatie met Tom zo speciaal dat ik er niet mee kon stoppen.

Ik vertelde mijn kinderen niets over Tom. Ik had toen nog geen idee hoe lang onze affaire zou duren. En ik schaamde me. Mijn positie als minnares ging zó in tegen alle wijze lessen die ik hen ooit had meegegeven. Dus zij wisten niet beter of ik was vrijgezel. Tom zag ik slechts een paar keer per maand. Naast die intense ontmoetingen hadden we veel telefoon- en mailcontact, maar verder

‘HET VRAT AAN ME DAT MIJN LIEFDE GEHEIM MOEST BLIJVEN, NU VIND IK HET WEL FIJN’

leefde ik mijn eigen leven. Met vrienden, werk, reizen, het opzetten van een eigen webshop en blog, et cetera. Ik was allesbehalve een minnares die thuis eenzaam op telefoontjes van haar geliefde zat te wachten. Het was dus niet moeilijk onze relatie verborgen te houden voor de buitenwereld.

Er zijn periodes geweest dat ik om verschillende redenen erg leed onder de situatie. Het heeft altijd aan me gevreten dat ik “de andere vrouw” was. En natuurlijk deed het pijn om aan de zijlijn van Toms leven te staan. Eigenlijk wilde ik hem voor mezelf. Maar mede omdat hij een dochter met een lichamelijke beperking heeft, die toen nog thuis woonde, was het voor Tom uitgesloten dat hij zijn gezin zou verlaten. Al zei hij wel steeds vaker dat ik zijn grote liefde was en dat hij op een dag voor mij zou kiezen.

De enkele vriendinnen die over mijn verhouding wisten, geloofden daar niets van. Ik ben er altijd van overtuigd geweest dat Tom oprecht was. Hoewel we elkaar maar een paar keer per maand zagen, was onze band zo sterk en uniek. Daar kon niets tegenop: voor hem niet, voor mij niet. Dat ik me voor moest doen als vrijgezel deed

pijn, maar nooit genoeg om te overwegen hem op te geven, hoewel vier jaar geleden wel een dieptepunt was. Toen overleed mijn moeder. Tom zat niet naast me aan haar sterfbed, hij stond niet op de kaart. Hij was wél op haar begrafenis, maar zat anoniem ergens achteraan. In die periode dacht ik soms: waar ben ik mee bezig, hoe kan ik hier genoeg mee nemen?! Maar Tom steunde me op zijn manier zo goed, dat ik toch met hem verderging. En ik kon me steeds beter neerleggen bij de situatie.

Het ergste vind ik nog steeds dat ik mijn kinderen moet voorliegen. Het raakt me wanneer ze zich zorgen om me maken. En dat ze telkens met goedbedoelde, maar zinloze adviezen komen. Mijn dochter heeft zelfs een keer een koppelpoging gedaan door voor een etentje ook een kennis uit te nodigen die ze echt iets voor mij vond. Ik moest doen alsof ik niets in hem zag, terwijl de beste man best leuk en aantrekkelijk was. Maar ja, ik heb geen interesse, want ik ben al bezet. Ik heb er de afgelopen jaren vaak over gefantaseerd hoe ik Tom uiteindelijk aan mijn kinderen zou voorstellen. Ik weet hoe blij ze zouden zijn als ze weten dat ik gelukkig met iemand ben.

Maar ik merk het laatste jaar dat er bij mij een verschuiving aan het optreden is. Tom heeft het vaker dan ooit over scheiden. Zijn dochter met een beperking zit in een begeleid-wonentraject en ook zijn jongste gaat over niet al te lange tijd het huis uit. Hij ziet eindelijk kans om voor zichzelf te kiezen. Om voor mij te kiezen. Ik zou blij moeten zijn, dit wilde ik immers al zó lang zó graag. Maar diep in mijn hart heb ik er het laatste jaar tegenstrijdige gevoelens over.

Ik hou nog steeds zielsveel van Tom, daar is niets aan veranderd. Maar ik ben na al die jaren ook gehecht aan mijn eigen, vrije leven. De manier waarop onze relatie nu is, vind ik eigenlijk prima. Op de momenten dat we samen zijn, geniet ik intens. Ik ben nog steeds verliefd op hem en elke keer weer zo blij wanneer ik hem zie. Maar ik hou ook van mijn avonden alleen. Van mijn hobby's, waar ik nu alle tijd voor heb. Van de vakanties met mijn beste vriendin, want het klopt wat ik tegen mijn dochter zei: ik kan met niemand zo lachen als met haar. Ik ben nu al zo lang gewend aan mijn zelfstandigheid en vrijheid dat het moeilijk zal zijn om dat op te geven. Als Tom gaat scheiden, zou ik in elk geval het liefst een latrelatie willen, terwijl ik weet dat Tom ervan droomt bij mij in te trekken. Hoe het moet, ik ben er nog niet uit, maar ik vind het zo ingewikkeld dat ik soms denk: wat mij betreft blijft hij gewoon getrouwd en blijft alles zoals het is. Het enige nadeel is dat mijn kinderen hem dan nooit zullen ontmoeten. Want voordat het zo ver is, moet hij echt een vrij man zijn. Ik zal mijn kinderen nooit vertellen dat ik een relatie met een getrouwde man heb. Dat hun moeder tot zoiets in staat is, mogen ze absoluut niet weten.' □

De namen in dit artikel zijn gefingeerd.